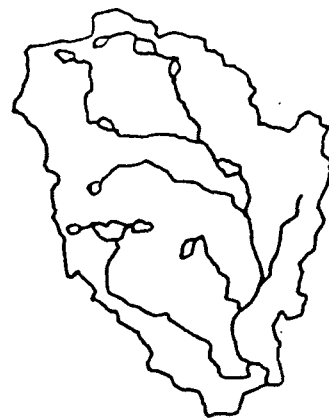

KONTAKTUTVALGET FOR VASSDRAGSREGULERINGER
UNIVERSITETET I OSLO
POSTBOKS 1066
BLINDERN
OSLO 3

PER MOEN

GEOFAGLIG BEFARING

AV SJÅVATNOMRÅDET

INNHOOLD

	Side
FORORD/INNLEDNING	1
BELIGGENHET/DEFINISJON AV OBJEKTET	3
GEOLOGI OG LANDFORMER	5
KVARTÆRGEOLOGI	10
FLUVIALGEOMORFOLOGISK BESKRIVELSE AV	
ENKELTE DELFELTER	13
Sjåvatns nedbørfelt	13
Digeråi	15
Kåla	16
Gjuvåi	17
Andre elver	17
KONKLUSJON	18
LITTERATUR	19

FORORD/INNLEDNING

Denne rapporten har som formål å vurdere geofaglige forhold i Sjøvatnområdet. Under befaringen ble det lagt vekt på geomorfologi, kvartærgeologi og fluvialgeomorfologi. Feltperioden ble på grunn av værforholdene delt i to: 2.-4.8. og 16.-18.8. 1978. Med så få dager til rådighet var det ikke mulig å synfare alle deler av objektet. Undersøkelsen ble konsentrert til området mellom Kvitåvatn og Sjøvatn, og rundt Sjøvatn. Veinettet ble ellers utnyttet maksimalt.

Vannføringen i elvene var liten i feltperioden. Det ble derfor ikke funnet formålstjenlig å ta prøver av suspensjonskonsentrasjonen i noen av vassdragene. Bunntransporten og suspensjonstransporten i elvene er vurdert ut fra elveløpsstudier og avsetninger av materiale.

Beregning av transporten av oppløst materiale er vanskelig da det ikke er limnigraf i noen av elvene. Undersøkelser av Spikkeland (1980) har imidlertid vist at saltinnholdet i vassdragene er meget lite sett i landsmålestokk.

Ved beskrivelse av objektet er følgende kart benyttet:

Tinnsjø 1614 I M 1:50 000

Rjukan 1614 IV M 1:50 000

De gamle gradteigskartene Tinnsjø og Rjukan M 1:100 000

Orienteringskartet Gausta M 1:40 000 utgitt av Ruud
videregående skole

Geologisk kart, Skien M 1:250 000 (Dons og Jorde 1978).

Ansatte ved teknisk etat i kommunene Tinn og Hjartdal har vært behjelpelige med data fra nedbørfeltene og har stilt flybilder til disposisjon. Administrasjonssekretær Tove Nordseth har maskinskrevet rapporten. De takkes herved.

Arbeidet er utført etter oppdrag fra Kontaktutvalget for vassdragsreguleringer ved Universitetet i Oslo og er bekostet av Miljøverndepartementet.

BELIGGENHET/DEFINISJON AV OBJEKTET

Sjøvatnområdet ligger i kommunene Hjartdal, Tinn og Notodden i Telemark fylke (Fig. 1). Det dekker et areal på 215 km².

Navnet "Sjøvatnområdet" er en samlebetegnelse for flere mindre nedbørfelter der elvene er gitt midlertidig vern til 1985. Det har vist seg vanskelig å fastslå grensene til objektet entydig ut fra intensjonen om vassdragsvern. Sperstadutvalget har gitt en definisjon av Sjøvatnområdet som følger Verneplan I. En kan ikke se at denne er endret, men det har senere vært nødvendig å presisere at nedbørfeltene til Gjuvåi, Kyrkjeåi og Digeråi er med i sin helhet. Avgrensingen skulle utfra dette bli (Fig. 1):

- I nord: Gaustatoppen - sørspissen av Kvitåvatn - Ørnenipa - Håkånesfjellet.
- I øst: Høydedraget på vestsida av Tinnsjøen til Gransherad med Digeråis felt ned til Tinnsjøen.
- I sør: Gransherad - høydedraget sør for Kåldalen - litt nord for Tuddal sentrum ved Gjuvåis og Kyrkjeåis nedbørfelt til innløp Bjårvatn.
- I vest: Litt nord for Tuddal sentrum - vest for Toskjårvatn/Kovstølvatn - Gaustaknei - Gaustatoppen.

Løbben (1981) har påpekt svakheter ved denne definisjonen. Det kan her nevnes at grensene for området er upresise, særlig i øst. Videre er elver som Kvitåi og Reinsåi tatt med i beregningene av det energipotensialet som båndlegges ved vern av Sjøvatnområdet, uten at de er med i objektet. Kvitåvatn er også behandlet i flere rapporter fra Sjøvatnområdet (Spikkeland 1980, Wabakken 1977). Løbben har foreslått en justering og en presisering av grensene for objektet.

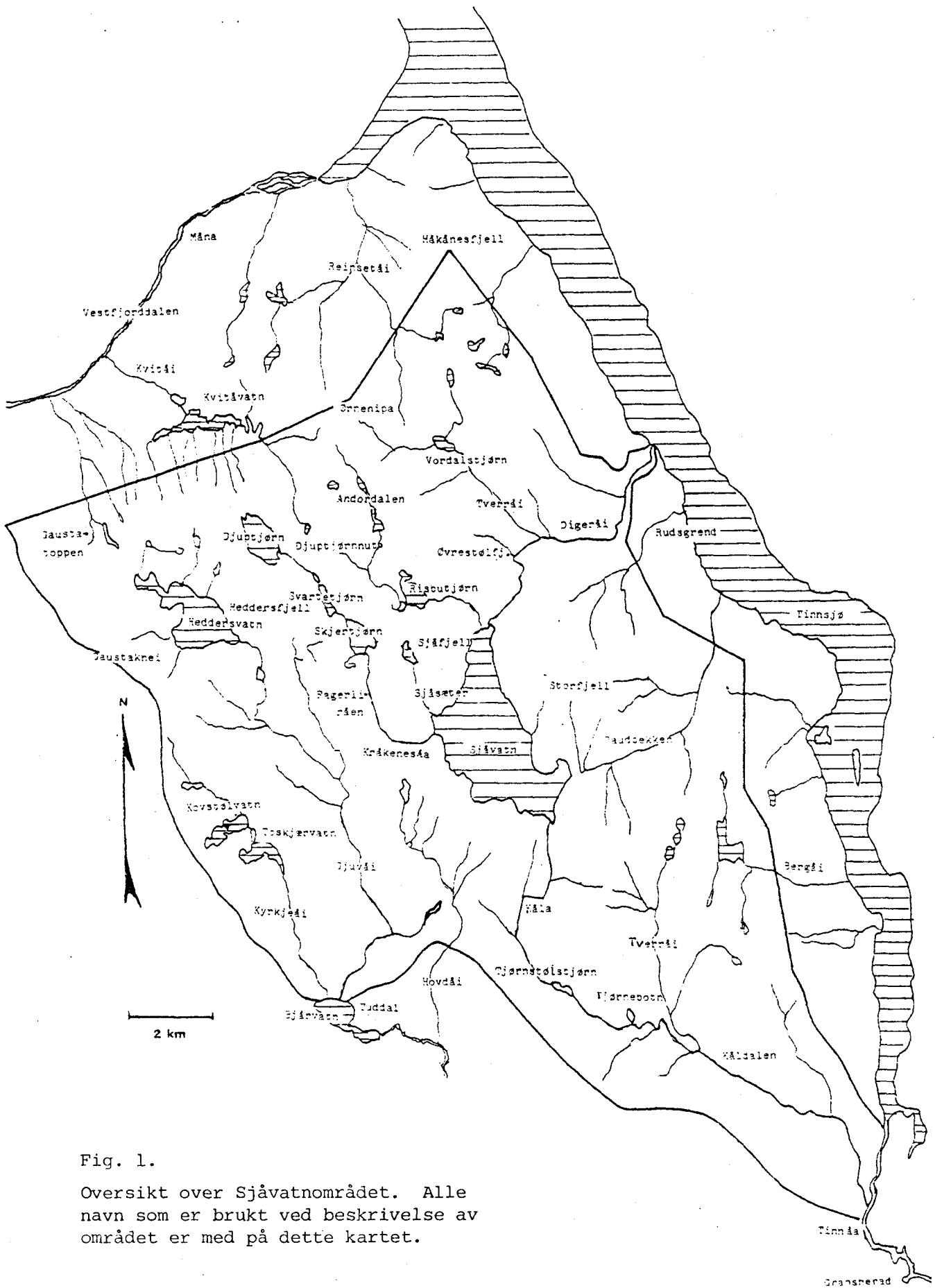

Fig. 1.

Oversikt over Sjøvatnområdet. Alle navn som er brukt ved beskrivelse av området er med på dette kartet.

GEOLOGI OG LANDFORMER

Bergartene i området er av prekambrisk alder. Sure lavaer er vanligst (Fig. 2). Disse bergartene, som er de eldste i området, er i nordvest dekket av tykke lag av kvartsitt. Kvartsitten spalter lett i store heller, og hyppige forekommende bølgeslagsmerker viser at fjellet her er dannet av sand avsatt i grunne sjøer. Disse avsetningene, som antas å være ca. 1200 mill. år gamle, er senere herdet og foldet, og

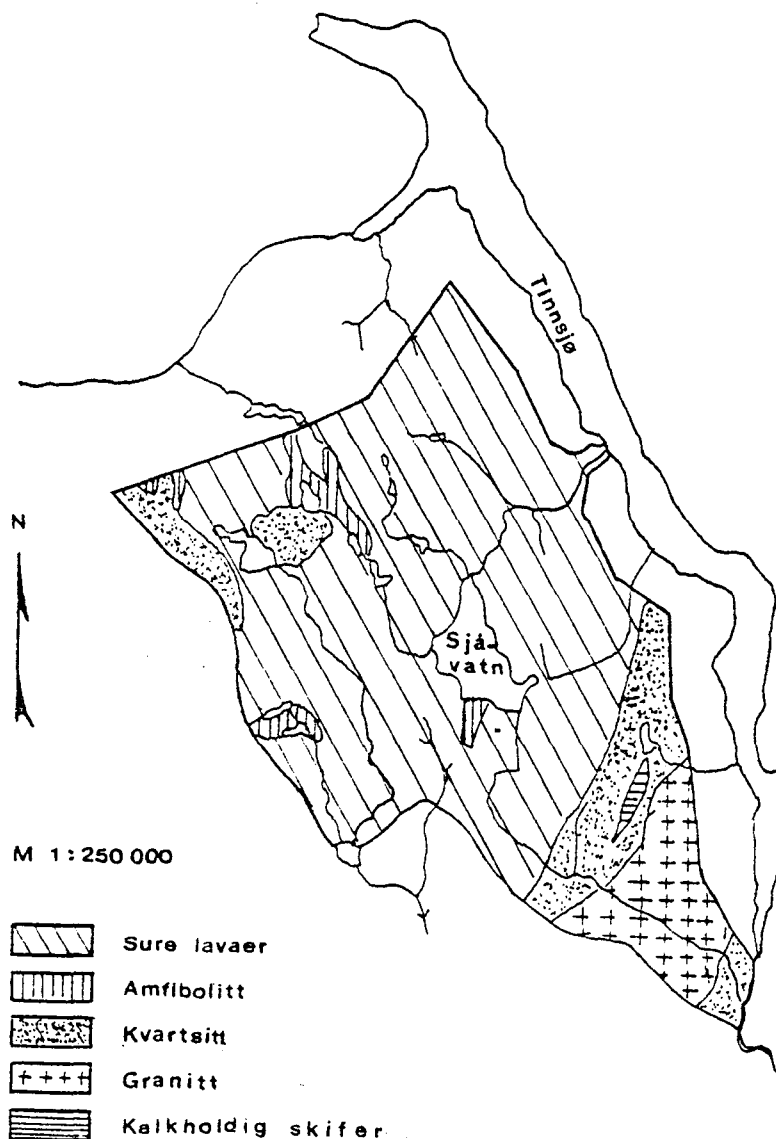

Fig. 2. Geologisk kart over Sjøvatnområdet.
(Etter Dons og Jorde 1978).

smeltemasser har trengt inn mellom lagene. Sør i feltet, der et belte av kvartsitt krysser Kålas nedbørfelt, finner en i samsvar med dette en stor intrusiv av granitt (Carter 1962, Dons 1975, Dons og Jorde 1978).

Kvartsitt er en hard bergart. Gaustatoppen (1883 m o.h.) og Heddersfjellet, som består av kvartsitt, er også de høyeste toppene i feltet. Laveste punkt er ved Kålas møte med Tinnåa i sør, 175 m o.h.

Selv om en nord i området finner høydedrag og et variert og kupert terreng, er hovedinntrykket fra Sjøvatnområdet et viddepreget landskap (Fig. 3 og 4). Området kan nærmest sees på som en fortsettelse av Hardangervidda på den andre sida av Vestfjorddalen. De høyereliggende toppene kan sees som restfjell i et paleisk landskap. Hele 70% av området ligger mellom 700 og 1100 m o.h. (Fig. 5). De paleiske trekkene er tydeligst sentralt i feltet rundt Sjøvatn. Vannet ligger 896 m o.h. og er med sine 6,4 km² det største i området.

Det flate terrenget ved Sjøvatn har gitt muligheter for to naturlige utløp fra vannet, ett til Digeråi i nord, det andre til Kåla i sør. De to elvene har begge erosjonsbasis i den markerte U-dalen i øst der vi finner Tinnsjøen og Tinnåa. Digeråi faller direkte ned den bratte dalsida mot Tinnsjøen nord for Rudsgrend. Kåla drenerer først et småkupert område, senere en U-dal, Kåldalen, mot sørøst. Nederst, nærmere samløpet med Tinnåa, er Kåldalen preget av fluvial erosjon, og har V-form.

Også nord og sørvest i feltet drenerer elvene mot iseroderte daler. I nord den dype Vestfjorddalen, i sørvest Tuddal. Disse dalene er, som de andre lavereliggende områdene, skogkledte. Barskogen når en høyde av 900-1000 m o.h. avhengig av jordbunn og topografi. Bare nord i Sjøvatnområdet finner en snauffjell. Flere mindre bekker drenerer her nordover mot

Fig. 3. Inntrykk fra landskapet ved Sjøvatn sett fra Øvrestølfjell mot sør.

Fig. 4. Sjøvatnområdet sett fra Gaustatoppen mot sørøst.

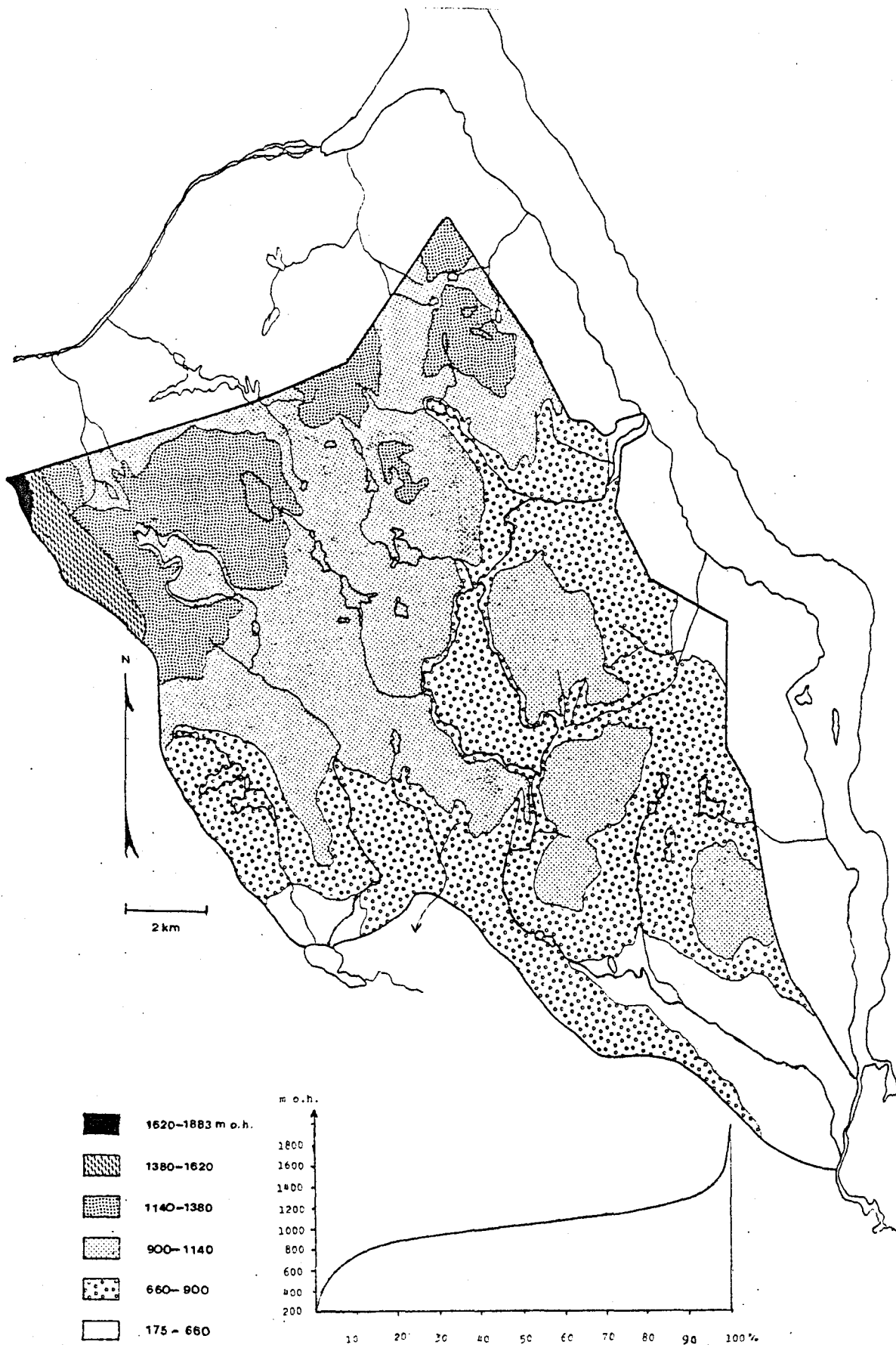

Fig. 5. Høydelsagskart og hypsografisk kurve.

Kvitåvatn som ligger utenfor det avgrensede området. Elva fra dette vannet, Kvitåi, kaster seg i fine fosser ned dalsida mot Måna.

Det største vannet i snaufjellsområdet i nord, Heddersvatn (1136 m o.h.), ligger mellom Gaustatoppen og Heddersfjellet ved veien Rjukan - Tuddal. Heddersvatn tilhører Gjuvåis nedbørfelt. Elva renner sørover i et paleisk preget landskap, som vegetasjonsmessig tilhører vierregionen, og faller ned dalsida mot Bjårvatn og Tuddal sentrum. Parallelt med Gjuvåi i dalføret i vest renner en mindre elv, Kyrkjeåi, ut i Bjårvatn. De to elvene er lette å nå fra veien mellom Rjukan og Tuddal. Vei opp Kåldalen til Tjørnstølstjørn, og langs Tinnsjøen til Rudsgrend gjør også de nedre delene av Kåla og Digeråi lett tilgjengelige.

KVARTERGEOLOGI

Skuringsstripene i området viser at hovedisstrømmen under siste istid hadde retning mot sørøst. Løsmasser som skyldes isen, eller resente aktive prosesser, viser store lokale variasjoner.

I fjellssidene mot Gaustatoppen er frostforvitringen stor, og steinblokker dekker overflaten. Vi ser liknende forhold, men i mindre skala i Heddersfjellet. Lenger sør i Fagerli-råen (1142 m o.h.) er også hele den vestre fjellside dekket av forvittringsmateriale. Dette skyldes trolig lokale variasjoner i berggrunnen da andre nærliggende topper ikke viser tilsvarende løsmasser.

Generelt sett er dekket av bunnmorene og forvittringsmateriale sparsomt på høydene i de nordlige delene av feltet. Tykkelsen av løsmassene øker imidlertid både mot øst og sør. En legger også merke til en markant forskjell i mengden av ablasjonsmorene. De høye toppene nordvest i feltet ble tidlig nunatak under avsmeltingen av innlandsisen. Mengden av store blokker oppå løsmassene er langt større sørøstover fra disse toppene enn det en f.eks. finner nær avgrensingen av feltet i øst (Fig. 6).

Ett sted i fjellområdene i nord ser en spesielt tykke løsmasser. Det er i de sørøstvendte skråningene av Djuptjørnnut, - på lesida med tanke på innlandsisens bevegelsesretning. Det er imidlertid her ikke snakk om spesielle former, bare en opphopning av morenemasser og forvittringsmateriale.

Fig. 6. Eksempel på løsmassedekket ved Skjertjørn nordvest for Sjøvatn. Bildet er tatt mot sør.

Fig. 7. Løsmassene ved Sjøfjellet vest for Sjøvatn.

I området rundt Sjøvatn ser en et tykt dekke av bunmorene. Det blokkrike materialet er i skråningen øst for vannet dekket med myr over store arealer. Enkelte steder på Storfjellet kan en ane stripninger i morenen (fluted surface). Ellers ser en ikke spesielle former i morenen hverken her eller i de skogdekte områdene mot feltets begrensing i øst. Vest for Sjøvatn finner en i skråningene mot Sjøfjellet kantet og grovt materiale, antagelig en gammel ur (Fig. 7). Lenger sør ser en ved Sjøseter og enkelte andre steder tendenser til drumlinoide former. Morenematerialet er blokkrikt. Sørvestover mot Tuddal finner en også et tykt morenedekke.

Kåldalen er kvartærgeologisk sett den mest interessante delen av Sjøvatnområdet. Der Tverråis dalføre møter Kåldalen, ser en særlig store mektigheter av morene. Løsmassene inneholder også kohesivt materiale. Det runde vannet, Tjørnbotn, kan vanskelig tolkes som annet enn en dødisgrop. En endemorene krysser også dalen i dette området. I det hele peker Kåldalen seg ut som et område som klart bør kartlegges nærmere.

FLUVIALGEOMORFOLOGISK BESKRIVELSE AV
ENKELTE DELFELTER

Sjåvatns nedbørfelt

Sjåvatn har som nevnt avløp i to retninger. I nord ved Digeråi, i sør ved Kåla. Det er beregnet at ca. 2/3 av vannet som renner ut fra Sjåvatn følger Digeråi.

Sjåvatns nedbørfelt er på 39 km². Sjøprosenten er 21. To mindre vassdrag drenerer mot Sjåvatn, Kråkenesåa fra nordvest og Risbutjørnvassdraget i nord.

Kråkenesåa har sine kilder ved Djuptjørn. Elva ut fra Djuptjørn har 10% fall på den 1,1 km lange strekningen mot det lille tjernet nord for Svartetjørn. Det er som tidligere nevnt mye løsmasser i dette området, og elva fører noe bunntransportert materiale. Tjernet elva løper ut i er helt fylt opp med mindre stein, grus og sand (Fig. 8). Vassdraget videre mot Sjåvatn går gjennom flere vann. Kråkenesåa har relativt lite fall og liten transportevne. Elva har ikke bygd ut noe delta i Sjåvatn.

Risbutjørnvassdraget har sine kilder i Andordalen. Elva mot Risbutjørna har enkelte stilleflytende partier, men ellers stort sett stryk i fast fjell. Nedenfor Risbutjørna finner en rundet, grovkornet bunnmateriale i elva, men transporten av materiale er som ellers i dette området minimal. Siste strekningen mot Sjåvatn renner elva i et myrlendt område med lite fall.

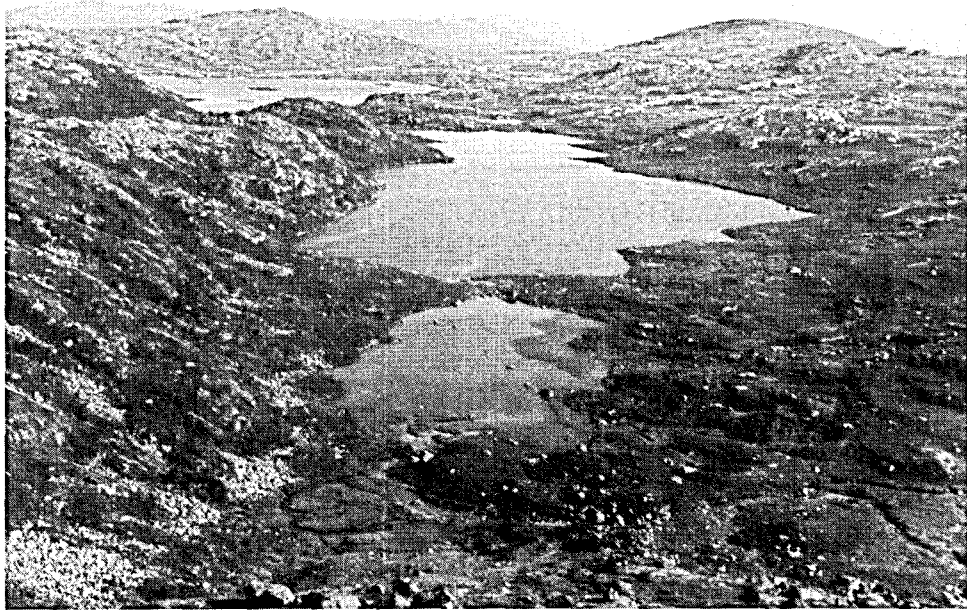

Fig. 8. Dalen med Svartetjørn (midt i bildet) sett fra Djuptjørnnut mot sør. Tjernet nærmest på bildet er fylt opp av løsmasser. Elva fra Djuptjørn er en av de få materialførende elvene i Sjøvatnområdet.

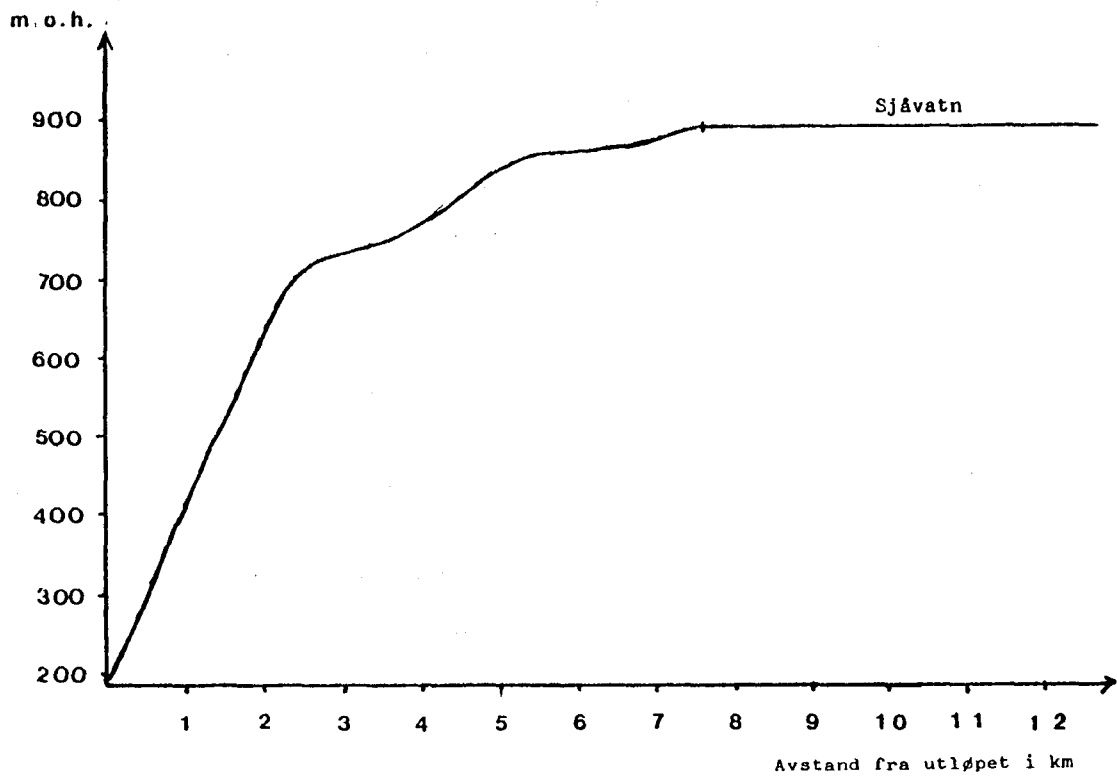

Fig. 9. Digeråis lengdeprofil.

Digeråi

Ser en bort fra Sjøvatns nedbørfelt, har Digeråi et nedbørfelt på 24 km². Sjøprosenten er ca. 1.

Elva ut fra Sjøvatn har kantet bunnmateriale. Etter en strekning med mindre stryk flater elva ut i lange loner. Elva fortsetter i stryk mot en ny utflatning (Fig. 9). Tverråi renner inn i Digeråi fra nord på denne strekningen. Et mindre anastomoserende parti viser at elva her fører noe bunntransportert materiale. Videre ned dalsida mot Tinnsjøen følger elva en mindre nedskjæring med fosser og stryk i fast fjell (Fig. 10). Omkring 60 m over vannspeilet i Tinnsjøen ser en tidligere avsetninger fra vassdraget. Dette kan være materiale spylt fram mot en dalbre ved slutten av siste istid.

Elva har ikke resente avsetninger av betydning i Tinnsjøen.

Tverråis dalføre har form som en botn. I store deler av sitt løp fra Vordalstjørn er Tverråi en stilleflytende elv i et myrlendt landskap.

Fig. 10.
Digeråas utløp i
Tinnsjøen

Kåla

Kålas nedbørfelt er 48 km². Da er det også her valgt å se bort fra Sjøvatns nedbørfelt. Sjøprosenten er 0,5.

Ut fra Sjøvatn har Kåla lite fall (Fig. 11). Elva er i dette området sterkt påvirket av strukturen i berget. På en kort strekning bøyer elva i rett vinkel vestover for så å fortsette mot sør. Elva har grovkornet og stabilt bunnmateriale og mangler deltautbygging i Tjørnstølstjørn. Sør i dette er det en gammel demning som viser at Kåla har vært regulert.

Ved Tjørnebotn demmes elva noe av løsmasser tvers over dalen, og har her stilleflytende partier. Nedenfor denne terskelen har elva igjen større fall, og rundet grovkornet bunnmateriale i løpet.

Kåldalen er hengende til Tinnåas dalføre. Elva får derfor større fall mot dalbunnen. Elva renner her lengre strekninger over fast fjell.

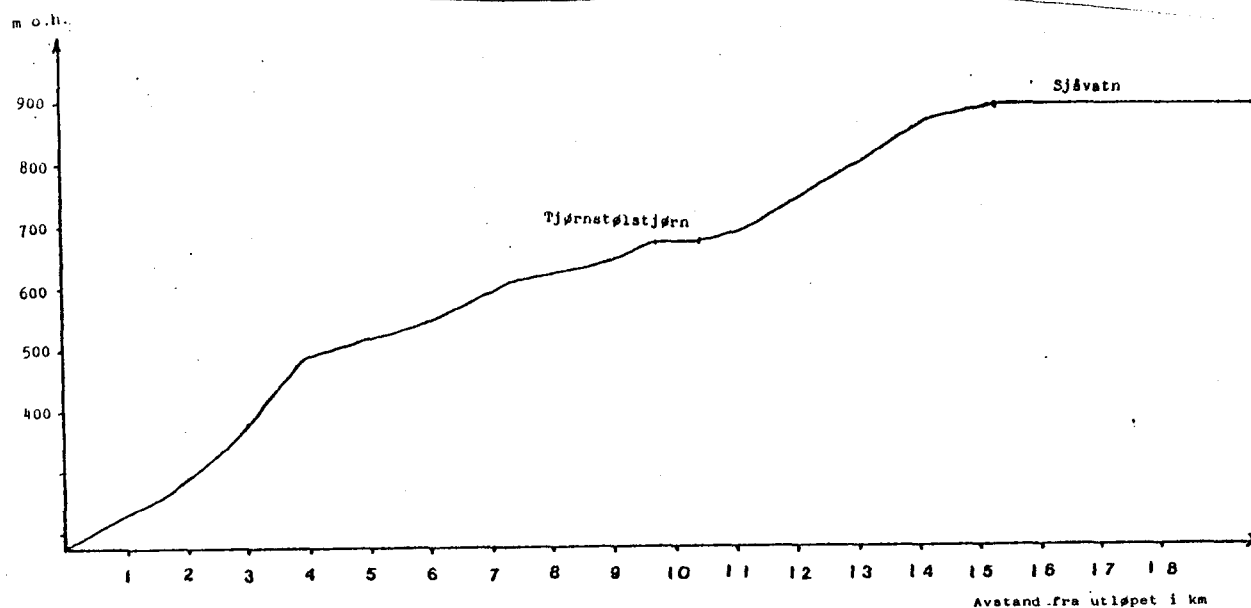

Fig. 11. Kålas lengdeprofil.

Området nær samløpet med Tinnåa er interessant. Kåla bøyer her sørover med fast fjell i vestre side av løpet, og løsmasser i østre breidd. Elva har skåret seg ned i fluviale avsetninger der en kan se spor etter tidligere elveløp. En nærmere beskrivelse av området er gitt av Faugli (1978).

Gjuvåi

Gjuvåi har et nedbørfelt på 36 km². Sjøprosenten er ca. 6. Gjuvåi har sine kilder i Heddersvatn i nord. Elva renner sørover og elveløpet er sterkt preget av strukturen i berget. Det veksler med bart fjell og partier med grov stein i løpet. Elva har liten transport av materiale. I sør styrter den i fosser og stryk ned dalsida i Tuddal.

Andre elver

Kyrkjeåi renner for en stor del i fast fjell og er lite interessant i fluvialgeomorfologisk sammenheng. Det synes også liten grunn til å omtale Langfonnbekken, Reinsetåi, Raudbekken, Bergåi eller Hovdåi nærmere da disse ikke er interessante innenfor det avgrensede området.

KONKLUSJON

Sjåvatn er ett av de få vann i Norge som har to utløp. Videre er det få uberørte vassdrag igjen som referansevassdrag i denne delen av landet. Bortsett fra dette har ikke noen del av Sjåvatnområdet spesiell fluvialgeomorfologisk interesse. En kan heller ikke se at interesser innen geologi eller kvartærgeologi er truet med forbehold når det gjelder Kåldalen. Her er nærmere kartlegging nødvendig.

Det vises ellers til Kontaktutvalgets konklusjon i forbindelse med utnyttelsen av gjenværende fall i øvre del av Tinnåa (Faugli 1978). Det er her påpekt at samløpsområdet mellom Kåla og Tinnåa er interessant. Lokaliteten er likevel ikke funnet av slik kvalitet at det er foreslått vern.

LITTERATUR

- Carter, N.L. 1962. Petrology of the Venås granite and the surrounding rocks, East Telemark, Norway. *NGT* 42: 45-75.
- Dons, J.A. 1975. Telemarks geologi - fylket som har alt. I: Hovland, J.E. (red.). *Bygd og by i Norge. Telemark*. Gyldendal Norske Forlag A/S. 400 s.
- Dons, J.A. & Jorde, K. 1978. Geologisk kart over Norge, berggrunnskart Skien M 1:250 000. *NGU*.
- Faugli, P.E. 1978. Fluvialgeomorfologisk befaring av Øvre Tinnåa (Tinnelva). *Kontaktutv. vassdragsreg. Univ. Oslo, Rapp. 78/06*.
- Løbben, T. 1981. Midlertidig vernede vassdrag. Notat om omfanget av objekt 44: "Sjåvatnområdet, Gjuvåi, Kyrkjeåi, Digeråi". (Unpubl.).
- Spikkeland, I. 1980. Hydrografi og evertebratfauna i vassdragene i Sjåvatnområdet, Telemark 1979. *Kontaktutv. vassdragsreg. Univ. Oslo, Rapp. 18*.
- Wabakken, P. 1977. Sjåvatnområdet, Gjuvåi og Kvitåvann, Øvre Telemark. Rapport etter befaring sommeren 1977. *Kontaktutv. vassdragsreg. Univ. Oslo (intern rapport)*.

PUBLISERTE RAPPORTER

- Årsberetning 1975.
- Nr. 1 Naturvitenskapelige interesser i de vassdrag som behandles av kontaktutvalget for verneplanen for vassdrag 1975-1976. Dokumentasjonen er utarbeidet av: Cand.real. E. Boman, cand.real. P.E. Faugli, cand.real. K. Halvorsen. Særtrykk fra NOU 1976:15.
- Nr. 2 Faugli, P.E. 1976. Oversikt over våre vassdrags vernestatus. (Utgått)
- Nr. 3 Gjessing, J. (red.) 1977. Naturvitenskap og vannkraftutbygging. Foredrag og diskusjoner ved konferanse 5.-7. desember 1976.
- Nr. 4 Årsberetning 1976 - 1977. (Utgått)
- Nr. 5 Faugli, P.E. 1978. Verneplan for vassdrag. / National plan for protecting river basins from power development. Særtrykk fra Norsk geogr. Tidsskr. 31. 149-162.
- Nr. 6 Faugli, P.E. & Moen, P. 1979. Saltfjell/Svartisen. Geomorfolgisk oversikt med vernevurdering.
- Nr. 7 Relling, O. 1979. Gaupnefjorden i Sogn. Sedimentasjon av partikulært materiale i et marint basseng. Prosjektleder: K. Nordseth.
- Nr. 8 Spikkeland, I. 1979. Hydrografi og evertebratfauna i innsjøer i Tovdalsvassdraget 1978.
- Nr. 9 Harsten, S. 1979. Fluvialgeomorfologiske prosesser i Jostedalsvassdraget. Prosjektleder: J. Gjessing.
- Nr. 10 Bekken, J. 1979. Kynna. Fugl og pattedyr. Mai - juni 1978.
- Nr. 11 Halvorsen, G. 1980. Planktoniske og littorale krepsdyr innenfor vassdragene Etna og Dokka.
- Nr. 12 Moss, O. & Volden, T. 1980. Botaniske undersøkelser i Etnas og Dokkas nedbørfelt med vegetasjonskart over magasinområdene Dokkfløy og Rotvoll/Røssjøen.
- Nr. 13 Faugli, P.E. 1980. Kobbelvutbyggingen - geomorfologisk oversikt.
- Nr. 14 Sandlund, T. & Halvorsen, G. 1980. Hydrografi og evertebrater i elver og vann i Kynnavassdraget, Hedmark, 1978.
- Nr. 15 Nordseth, K. 1980. Kynna-vassdraget i Hedmark. Geo-faglige og hydrologiske interesser.
- Nr. 16 Bergstrøm, R. 1980. Sjøvatnområdet - Fugl og pattedyr, juni 1979.
- Nr. 17 Årsberetning 1978 og 1979.
- Nr. 18 Spikkeland, I. 1980. Hydrografi og evertebratfauna i vassdragene i Sjøvatnområdet, Telemark 1979.
- Nr. 19 Spikkeland, I. 1980. Hydrografi og evertebratfauna i vassdragene på Lifjell, Telemark 1979.
- Nr. 20 Gjessing, J. (red.) 1980. Naturvitenskapelig helhetsvurdering. Foredrag og diskusjoner ved konferanse 17.-19. mars 1980.
- Nr. 21 Røstad, O.W. 1981. Fugl og pattedyr i Vegårsvassdraget.
- Nr. 22 Faugli, P.E. 1981. Tovdalsvassdraget - en fluvialgeomorfologisk analyse.
- Nr. 23 Moss, O.O. & Næss, I. 1981. Oversikt over flora og vegetasjon i Tovdalsvassdragets nedbørfelt.
- Nr. 24 Faugli, P.E. 1981. Grøa - en geofaglig vurdering.
- Nr. 25 Bogen, J. 1981. Deltaet i Veitastrondsvatn i Årøy-vassdraget.
- Nr. 26 Halvorsen, G. 1981. Hydrografi og evertebrater i Lyngdalsvassdraget i 1978 og 1980.
- Nr. 27 Lauritzen, S.-E. 1981. Innføring i karstmorfologi og speleologi. Regional utbredelse av karstformer i Norge.

- Nr. 28 Bendiksen, E. & Halvorsen, R. 1981. Botaniske inventeringer i Lifjellområdet.
- Nr. 29 Eldøy, S. 1981. Fugl i Bjerkreimsvassdraget i Rogaland, med supplerende opplysninger om pattedyr.
- Nr. 30 Bekken, J. 1981. Lifjell. Fugl og pattedyr.
- Nr. 31 Schumacher, T. & Løkken, S. 1981. Vegetasjon og flora i Grimsavassdragets nedbørfelt.
- Nr. 32 Årsberetning 1980.
- Nr. 33 Sollien, A. 198a. Hemsedal. Fugl og pattedyr.
- Nr. 34 Eie, J.A., Brittain, J. & Huru, H. 1982. Naturvitenskapelige interesser knyttet til vann og vassdrag på Varangerhalvøya.
- Nr. 35 Eidissen, B., Ransedokken, O.K. & Moss, O.O. 1982. Botaniske inventeringer av vassdrag i Hemsedal.
- Nr. 36 Drangeid, S.O.B. & Pedersen, A. 1982. Botaniske inventeringer i Vegårvassdragets nedbørfelt.
- Nr. 37 Eie, J.A. 1982. Hydrografi og evertebrater i elver og vann i Grimsavassdraget, Oppland og Hedmark, 1980.
- Nr. 38 Del I. Halvorsen, G. 1982. Ferskvannsbioologiske undersøkelser i Joravassdraget, Oppland, 1980.
Del II. Blakar, I.A. 1982. Kjemisk-fysiske forhold i Joravassdraget (Dovrefjell) med hovedvekt på ionerelasjoner.
- Nr. 39 Nordseth, K. 1982. Imsa og Trya. Vurdering av geo-faglige interesser.
- Nr. 40 Årsberetning 1981.
- Nr. 41 Eie, J.A. 1982. Atnavassdraget. Hydrografi og evertebrater - En oversikt.
- Nr. 42 Faugli, P.E. 1982. Naturfaglige forhold - vassdragsplanlegging. Innlegg med bilag ved Den 7. nordiske hydrologiske konferanse 1982.
- Nr. 43 Sonerud, G.A. 1982. Fugl og pattedyr i Atnas nedbørfelt.
- Nr. 44 Jansen, I.J. 1982. Lifjellområdet - Kvartærgeologisk og geomorfologisk oversikt.
- Nr. 45 Faugli, P.E. 1982. Bjerkreimsvassdraget - En oversikt over de geofaglige forhold.
- Nr. 46 Dalviken, K. & Faugli, P.E. 1982. Lomsdalsvassdraget - En fluvialgeomorfologisk vurdering.
- Nr. 47 Bjørnstad, G. & Jerstad, K. 1982. Fugl og pattedyr i Lyngdalsvassdraget, Vest-Agder.
- Nr. 48. Sonerud, G.A. 1982. Fugl og pattedyr i Grimsas nedbørfelt.
- Nr. 49. Bjerke, G. & Halvorsen, G. 1982. Hydrografi og evertebrater i innsjøer og elver i Hemsedal 1979.
- Nr. 50. Bogen, J. 1982. Mørkrivassdraget og Feigumvassdraget - Fluvialgeomorfologi.
- Nr. 51. Bogen, J. 1982. En fluvialgeomorfologisk undersøkelse av Joravassdraget med breområdet Snøhetta.
- Nr. 52. Bendiksen, E. & Schumacher, T. 1982. Flora og vegetasjon i nedbørfeltene til Imsa og Trya.
- Nr. 53. Bekken, J. 1982. Imsa/Trya. Fugl og pattedyr.
- Nr. 54. Wabakken, P. & Sørensen, P. 1982. Fugl og pattedyr i Joras nedbørfelt.

OPPDRAGRAPPORTER

- 76/01 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring i Nyset-Steggjevassdragene.
- 76/02 Bogen, J. Geomorfologisk befaring i Sundsfjordvassdraget.
- 76/03 Bogen, J. Austerdalsdeltaet i Tysfjord. Rapport fra geomorfologisk befaring.
- 76/04 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring i Kvænangselv, Nordbotnelv og Badderelv.
- 76/05 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring i Vefsnas nedbørfelt.
- 77/01 Faugli, P.E. Geofaglig befaring i Hovdenområdet, Setesdal.
- 77/02 Faugli, P.E. Geomorfologisk befaring i nedre deler av Laksågas nedbørfelt, Nordland.
- 77/03 Faugli, P.E. Ytterligere reguleringer i Forsåvassdraget - fluvialgeomorfologisk befaring.
- 78/01 Faugli, P.E. & Halvorsen, G. Naturvitenskapelige forhold - planlagte overføringer til Sønstevatn, Imingfjell.
- 78/02 Karlsen, O.G. & Stene, R.N. Bøvra i Jotunheimen. En fluvialgeomorfologisk undersøkelse. Prosjektledere: J. Gjessing & K. Nordseth.
- 78/03 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring i delfelt Kringlebotselv, Matrevassdraget.
- 78/04 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring i Tverrelva, sideelv til Kvalsundelva.
- 78/05 Relling, O. Gaupnefjorden i Sogn. (Utgått, ny rapport nr. 7 1979)
- 78/06 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring av Øvre Tinnåa (Tinnelva).
- 79/01 Faugli, P.E. Geofaglig befaring i Heimdalen, Oppland.
- 79/02 Faugli, P.E. Fluvialgeomorfologisk befaring av Aursjø-området.
- 79/03 Wabakken, P. Vertebrater, med vekt på fugl og pattedyr, i Tovdalsvassdragets nedbørfelt, Aust-Agder.
- 80/01 Brekke, O. Ornitologiske vurderinger i forbindelse med en utbygging av vassdragene Etna og Dokka i Oppland.
- 80/02 Gjessing, J. Fluvialgeomorfologisk befaring i Etnas og Dokkas nedbørfelt.
Engen, I.K. Fluvialgeomorfologisk inventering i de nedre delene av Etna og Dokka. Prosjektleder: J. Gjessing.
- 80/03 Hagen, J.O. & Sollid, J.L. Kvartargeologiske trekk i nedslagsfeltene til Etna og Dokka.
- 80/04 Faugli, P.E. Fyrde kraftverk - Fluvialgeomorfologisk befaring av Stigedalselv m.m.
- 81/01 Halvorsen, K. Junkerdalen - naturvitenskapelige forhold. Bilag til konsesjonssøknaden Saltfjell - Svartisen.
- 82/01 Nordseth, K. Gaula i Sør-Trøndelag. En hydrologisk og fluvialgeomorfologisk vurdering.